

La pèrdua de la dimensió espiritual de l'ésser humà en la societat moderna

Dg, 1/03/2015 per La puntada

[La puntada](#)

(José Antonio Goñi) Quan en la nostra societat actual reflexionem sobre el frenètic ritme diari, quan en les nostres grans ciutats ens introduïm en els carrers plens de gom a gom, quan centenars de persones omplen els transports públics i la gent camina de pressa a agafar el metro o l'autobús, quan el tràfic caòtic ens porta a moure'ns amb tots els sentits per no perdre el ritme estressant que està marcant, quan tantes i tantes situacions semblants ofeguen qualsevol possibilitat d'endinsar-nos en el nostre interior, ens adonem que hem arraconat o perdut la dimensió espiritual de l'ésser humà. Y molta gent, lluny de veure això com una cosa negativa, pensen tot al contrari, ja que consideren que l'absència de transcendència ha de caracteritzar les societats civilitzades i modernes, típiques del segle XXI, en què estem imersos, una època que està més centrada en la tècnica i en el saber científic que en les humanitats i en tot allò que aporta aquesta mena de coneixements més filosòfics, artístics, literaris, espirituals, etc.

Tanmateix, quan viatges i abandones les fronteres de la vella Europa i no tens a l'horitzó la vida nord-americana, tan present a les nostres pantalles de cinema o de televisió, i t'endinses en cultures d'altres latituds d'Àsia, Àfrica o Llatinoamèrica, descobreixes una realitat força diferent. En totes aquestes societats continua estant molt present la dimensió espiritual de la persona com un tret essencial, dimensió que a més consideren que cal mantenir i cultivar. En qualsevol país oriental continuen estant molt presents els postul·lats espirituals, siguin del budisme, siguin de l'hinduïsmo, siguin del confucionisme o d'altres religions. Recordem, d'altra banda, que d'allí va arribar fa anys a Europa la *new age* que obria la persona a la interioritat, i que també d'ells vam importar el ioga, que intenta aconseguir un equilibri cos-ment. I les cultures africanes donen una gran importància als esperits dels morts i són plenament conscients que l'ésser humà va més enllà d'allò que és físic, del posseir, de viure com a màquines que passen per la vida sense que la vida passi per ells. I els llatinoamericans tenen la vivència espiritual a flor de pell; el cristianisme ocupa un lloc central a les seves vides, en una pluralitat de confessions: catòlica, evangelista, adventista i moltes altres. El seu desig de viure sota la protecció divina, el seu amor a la Mare de Déu, el seu respecte a allò que és sagrat són una expressió de la seva espiritualitat.

Per tant, no podem continuar dient que l'ésser humà actual ha evolucionat en expulsar Déu de la seva vida, iniciant un període d'autonomia, de maduresa humana en abandonar la religió, qualificada per alguns pensadors com a "opi del poble". Tot al contrari. L'ésser humà necessita la transcendència a la seva vida. I així ho descobreix en situacions essencials de la seva existència. És en els moments importants de la vida, quan descobrim que la veritable felicitat no es mou per on ens movem habitualment. Que cal omplir els anys de vida i no la vida d'anys. Que cal fruit del present perquè el futur ningú no l'ha vist i el passat ja va marxar. Que no és més felicitat qui més té sinó qui menys necessita. Que les coses vitals de la vida, el diner no les pot comprar, com la salut, l'amistat, l'amor... Així que trebalem per recuperar una correcta antropologia de l'ésser humà, bé la grega, bé l'hebrea, totes dues heretades dels nostres avantpassats, en les quals hi havia espai per al físic i per a l'espiritual, per a la immanència i per a la

transcendència, on la primera considera que la persona està composta d'ànima i de cos, i la segona presenta l'ésser humà com un cos espiritual i un esperit corporal.